

[Peter Duetoft]

et mål i sig selv at fyre offentligt ansatte, som vi havde lidt på fornemmelsen, at det har været tidligere.

Jeg vil godt benytte lejligheden her i dag til at sige, at i CD accepterer vi ikke påstanden om, at den offentlige og den private sektor er hinandens fjender. Nej, det offentlige og det private er to samarbejdspartnere, hvor den ene gruppe kan det ene og den anden gruppe det andet, og samfundet får mest ud af et tæt samarbejde mellem de to. Hele den ideologiske bragesnak, der efterhånden er meget gammel, og som går på, at hvis man er offentligt ansat, er man uproduktiv og sænker slagskibe og alt det halløj, hører gamle tider til. Der er sket en effektivisering af den offentlige sektor i en grad, som mange private formodentlig kunne ønske at efterligne, og det er en kendsgerning, at en del af fundamentet for et velfungerende erhvervsliv også er en velfungerende offentlig sektor. Og jeg vil gerne se den offentlige sektor, der kan være velfungerende, samtidig med at man, som f.eks. Fremskridtspartiet ønsker, vil skære ned på dem, der skal administrere den. Hvordan man overhovedet kan have en velfungerende sektor, der ikke skal administreres, lyder underligt for mig.

Som jeg sagde tidligere, er øget forbrug en forudsætning for, at der kommer flere mennesker i arbejde, og her er vi meget glade for de foreliggende planer og de gennemførte forslag om istandsættelse og reparation af boliger. Det er jo et gammelt CD-forslag, og vi er stadig væk glade for det. Jeg havde en kort bemærkning om det i formiddags, og den skal jeg ikke gentage her. Jeg vil bare sige, at vi synes, at den type initiativer er gode, fordi de både sætter mennesker i gang og samtidig er selv bærende, hvilket jo vil sige, at der er grænser for udgifterne for det offentlige. Men virkningen er stor.

Når jeg nævner arbejdsløsheden, er vi jo alle sammen, alle partierne herinde – og jeg anfægtter ingens holdning til det spørgsmål – meget optaget af og bekymrede over arbejdsløsheden. Men jeg er også nødt til at sige, at i CD har vi for år tilbage – og vi glæder os over, at regeringen også har det – opgivet den gamle, traditionelle form for tænkning omkring arbejdsløsheden, nemlig at Folketinget bare lige kan træffe nogle beslutninger, og så kommer der flere mennesker i arbejde. Forudsætningen

er bl.a., at vi laver en arbejdsfordeling med orlovs- og uddannelsesordninger osv., og alt det skal også kobles sammen med erhvervspolitikken. Det er erhvervspolitikken, der skal trække os igennem, og det er erhvervspolitikken, der skal sikre, at vi ikke fortsat skal diskutere, om vi har råd til velfærdssamfundet, men derimod hvordan vi får råd til velfærdssamfundet.

Vi synes, det er utrolig defensivt, når man stiller sig op og brokker sig over, at nu er velfærdssamfundet snart kørt af sporet, og nu er der både det ene og det andet i vejen, og om 10 år har vi ikke råd til noget som helst. Jamen så lad os dog tage diskussionen om, hvordan vi får råd til det, i stedet for at tage diskussionen om, at alt er så ulykkeligt. Her mener vi faktisk, at regeringens erhvervspolitiske redegørelse er et meget godt instrument, og det vil selvfølgelig også smitte af på statsbudgettet; for når hjulene kommer i gang og flere kommer i arbejde, bliver udgifterne mindre, og det begynder at lette nogle andre steder.

Jeg er også nødt til at sige i dag, at den erhvervspolitiske redegørelse fastslår jo, hvad det er, vi skal gøre: Vi skal specialisere os i det, vi er gode til i Danmark, vi skal forske og udvikle i højere grad end hidtil, og vi skal have et tættere og bedre samarbejde mellem det offentlige og det private. Det er de fundament, som er nødvendige for, at vi kan få gang i hjulene, og naturligvis håber vi i CD, at regeringens generelle politik vil følge den linie, så man allerede i løbet af det kommende år begynder at komme med handlingsplaner osv. på disse områder og derved får erhvervslivet i gang i en fornuftig retning, så vi stadig har råd til vores velfærdssamfund.

Skattereformen og arbejdsmarkedsreformen spiller selvfølgelig en stor rolle for finansloven; det er klart. Og jeg må altså fastholde, at i CD finder vi stadig væk, at de to reformer er udmærkede. Det er rigtigt, at alle og enhver kan finde detaljer i skattereformen, som man ikke er tilfreds med, men stadig væk må jeg fastholde, at hvis man ser på nettobilledet, er det positivt. Det kan ikke nytte noget, at man går ud og tager ét forslag frem og siger: Ih hvor er det forfærdeligt, nu bliver den og den ramt, når der er 5 andre forslag, der vil gøre det bedre for den pågældende. Se dog på det samlede regnskab i stedet for at se på de enkelte delregnskaber! Sådan hænger det altså sammen